

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: "Món nợ"

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 22)

...Hòa cúi xuống luôn hai tay bẻ ngựa Yên lên rồi loạng choạng đi về phía lỗ hồng. Như sợ ngã, Yên đưa cả hai tay lên quàng qua cổ hắn. Khi Hòa vừa cúi khom người xuống định luôn qua lỗ hồng ở bức vách, cô bỗng choàng cả hai tay lên, nắm chặt tóc của hắn và kéo giật đầu hắn xuống trong một tiếng thét man dại. Ngay sau đó, đôi hàm răng của cô đã cắn ngập vào cổ họng của hắn.

Bị tấn công bất ngờ, Hòa "trố" vội buông Yên ra và ngã ngựa xuống nền nhà. Hai cơ thể lăn lộn quẫy đạp trên nền nhà trong cuộc vật lộn sinh tử. Hòa cũng đưa hai tay nắm chặt lấy tóc Yên để cố đẩy cô ra nhưng không được ...

Tiếng thét của Yên khiến Minh chồm dậy. Cô tròn tròn mắt nhìn những điều đang xảy ra rồi định lao tới để can thiệp. Nhưng sợi dây trói vòng qua chân giường đã kéo giật cô trở lại. Trong khi Minh còn đang tìm cách thoát khỏi sợi dây thì cuộc vật lộn quyết liệt đã đột ngột chấm dứt. Trong cơn tuyệt vọng, Hòa quờ tay vào thắt lưng của hắn, rút ra một lưỡi dao găm rồi dùng tất cả sức lực còn lại đâm mạnh vào lưng Yên. Nhưng cũng chính cú đâm ấy đã tạo ra một xung lực khiến cho hai hàm răng của Yên kết thúc cái công việc khủng khiếp của nó...

Với hai cánh tay vẫn đang bị trói, Minh quỳ trên hai đầu gối run lật bật để nhìn vào hai thân thể nằm chồng chéo lên nhau vẫn đang còn co giật. Máu từ lưng Yên và từ cái cổ họng đã bị cắn đứt của Hoà "trố"

chảy thành vũng dưới nền nhà. Minh cứ nhìn như vậy cho đến khi cô bỗng nấc lên một tiếng rồi ngã gục xuống, bất tỉnh nhân sự...

29

Nhìn thấy Hưng với khuôn mặt bầm tím đang một mình dắt xe đạp đi vào, Liễu không giấu được ngạc nhiên:

-Xe máy đâu? Con Yên đâu?

-Cô ấy có việc bận - Hưng đáp cho qua chuyện rồi hỏi – Tôi ngủ chỗ nào đây?

Liễu chỉ lên cái gác xép bằng gỗ ở ngay phía trên nơi đặt quầy hàng:

-Trên ấy... Thế con Yên có về đây nữa không?

-Cũng chưa biết được.

Hưng nói và dựng xe đạp vào góc nhà rồi bám lấy cái thang gỗ, trèo lên gác xép. Không cởi quần áo, anh nằm vật luôn xuống cái chiếu bốc mùi hôi hám trải trên sàn gỗ. Ở bên dưới, Liễu vừa khoá cửa vừa cầu nài:

- Mẹ khí! Chờ đờ cả con mắt! Con Yên về đây, tao phạt thêm 5 đồng nữa!

Không thấy Hưng nói gì, thị bám vào thang trèo lên rồi ló đầu nhìn anh mỉm cười:

-Ngủ ngay được à?

Hưng nhìn lướt qua vẻ mặt khêu gợi của mẹ chủ nhà rồi quay mặt đi. Anh trả lời giọng khó chịu:

-Bà ra đi. Tôi đang mệt!

Mẹ chủ nhà cười khẩy một tiếng rồi lẳng lặng tụt xuống dưới nhà. Trên gác xép, Hưng lật người nằm ngửa với hai tay kê dưới gáy và cặp mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà. Anh cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ...

Thời gian của chuyến đi này chưa lâu. Anh đến Hà Nội vào chiều thứ bảy, còn bây giờ mới chỉ là tối thứ hai. Trong khoảng thời gian đó, anh chỉ có được một đêm đầu tiên bình yên ở nhà người chị họ, còn hai ngày và hai đêm vừa qua, anh đã phải trải qua những thử thách thật khốc liệt. Bắt đầu từ sự phản bội của Dung và tiếp đó là những giờ phút đối mặt với lũ quỷ. Yến, người bạn đồng hành tận tụy và liều lĩnh của anh đã gục ngã, không biết sống chết ra sao và tới giây phút này anh vẫn hoàn toàn cô độc. Mục đích của anh vẫn chưa đạt được. Chỉ hết ngày mai nữa thôi, những bi kịch sẽ xảy ra. Ông anh rể sẽ trở về và có lẽ động tác đầu tiên của anh ta là đến đồn công an trình báo về chuyện “bị thằng em họ lừa đảo để chiếm đoạt chiếc xe Cup”. Một cuộc điều tra sẽ được tiến hành. Trước hết, người ta sẽ xem xét cẩn thận cái túi đựng hành lý của anh để ở nhà người chị họ. Sau đó là những cuộc gọi về công an tỉnh, về tòa soạn cơ quan báo tỉnh... Tiếp đó sẽ là những lời dị nghị và những dư luận đồn đoán đủ kiểu... Dù rằng sau này người ta có chứng minh được là anh vô tội đi chăng nữa, chắc gì những lời dị nghị sẽ hết?...

Nói tóm lại, bi kịch và những điều khó chịu sẽ xảy ra nếu anh không nhanh chóng tìm lại được chiếc xe đã bị cướp. Mà thời gian thì chỉ còn có một ngày nữa!

Cần phải làm gì bây giờ? Trước đây anh trông đợi vào Yến và rõ ràng là cô đã phần nào đáp ứng được sự mong đợi ấy, đã dẫn anh đến gần thủ phạm. Nhưng bây giờ chỉ còn một mình anh giữa bầy quỷ. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là anh đã nắm được trong tay những dữ kiện cần thiết. Anh đã biết đích xác là tên Bình “xoăn” đang sử dụng chiếc xe máy ăn cướp của anh. Hấn và tên Hòa “trố” sẽ bán cho tên Thiện và chúng đã hẹn nhau khoảng mười một giờ đêm nay sẽ gặp nhau ở nhà tên Thiện.

Phải làm gì bây giờ? Nếu anh quay lại đó, liệu rằng anh có đủ sức giành lại được cái xe máy ấy không? Chắc chắn là không thể. Thậm chí, rất có thể anh sẽ không bao giờ còn trở về được nữa! Anh đã được biết sức mạnh và sự tàn bạo của tên Thiện, đã được chứng kiến sự tàn nhẫn

như dã thú của gã. Bây giờ lại có thêm hai tên cướp nguy hiểm nữa thì rõ ràng là cái ý định giành lại chiếc xe máy chỉ là một ước mơ ngây thơ. Cho dù Yên đang có mặt ở đó nhưng với những điều đã xảy ra, có thể biết chắc là cô ta cũng không thể giúp được gì cho anh.

Chỉ còn một cách cuối cùng là trình báo ngay mọi chuyện với công an. Đó là phương án duy nhất đúng trong trường hợp này. Đơn thương độc mã chắc chắn chỉ chuốc thêm tai họa. Ý nghĩ ấy khiến Hưng ngồi bật dậy. Anh giơ tay nhìn đồng hồ: đã hơn mười giờ đêm. Như vậy anh chỉ còn rất ít thời gian để hành động.

Khi vừa chân đặt chân xuống bậc thang đầu tiên để xuống khỏi gác xép, Hưng bỗng khựng lại. Ở bên dưới đang có tiếng gọi cửa gấp gáp. Thị Liễu vẫn còn thức. Thị bật một bóng đèn nhỏ màu xanh rồi tiến ra mở cửa. Linh cảm khiến Hưng co người lại. Anh rón rén lùi lại và quan sát bên dưới.

Người gọi cửa là Bình "xoăn". Hắn bước vào nhà với vẻ vội vã và đứng ngay bên dưới cái gác xép. Mái tóc rối bù của hắn chỉ cách chỗ Hưng đang ngồi khoảng hơn một mét.

-Lão Thiện có đến đây không? - Bình hỏi trong hơi thở hỗn hển.

-Không. Có chuyện gì thế?

-Thằng Hòa "tró" chết rồi!...

Bình nói và ngồi phịch xuống chiếc ghế ngay cạnh đó. Liễu sững sờ, một lát sau thị hỏi bằng giọng run run:

-Sao thế? Sao lại chết? Công an bắt à?

-Không - Bình đưa tay áo lên quệt ngang mặt để lau mồ hôi - Bị cắn chết. Kinh khủng lắm!...

-Chó dại hả? - Liễu hỏi bằng giọng đã phần nào bình tĩnh hơn.

-Chó nào? - Bình phát khùng - Con Yên cắn!

-Trời ơi!

Liều chỉ nói được có như thế rồi cũng ngồi phịch xuống một chiếc ghế khác. Mãi một lúc sau, thị mới trấn tĩnh được và hỏi tiếp:

-Chuyện thế nào? Chú nói rõ xem?

Bình kê bằng giọng ngắt quãng trong khi thỉnh thoảng lại đưa tay áo lau những giọt mồ hôi đang túa ra trên mặt, mặc dù hần vẫn đang bận một bộ đồ chống rét đầy đủ từ đầu đến chân:

-Ban nãy, tôi qua nhà lão Vịnh “cụt” tìm thằng Hòa “trố” vì nghe nói chúng nó đang đánh bạc ở đó. Thằng Hùng “toét” nói là lão Thiện đến gọi nên thằng Hòa đã đi mất rồi... Tôi phóng xuống nhà lão Thiện luôn. Cửa thì khóa, trong nhà vẫn có đèn sáng. Không thấy lão Thiện đâu. Con vợ lão không biết sống hay chết đang nằm quay lơ ở dưới đất. Cạnh đó là thằng Hòa với con Yến nằm vắt lên nhau. Con Yến bị dao đâm vào lưng, con dao vẫn còn cắm đấy. Còn thằng Hòa thì nằm ngửa, cổ họng bị cắn đứt toang... Kinh khủng lắm!

Nói đến đây, Bình dừng lại và khạc nhổ liên mấy cái.

-Hay là lão Thiện thịt cả lũ rồi chuồn?

-Không thể như thế được - Bình nói giọng mệt mỏi - Nhìn là thấy ngay. Hai tay con Yến vẫn còn nắm trên tóc thằng Hoà... Mồm nó đầy máu! Còn nếu là lão Thiện thì đại gì lão ấy lại làm việc đó ngay trong nhà của mình? Hơn nữa, tại “sao lão không chuồn bằng con “Em-mờ-dét” của thằng Hòa cho nhanh? Chiếc xe ấy vẫn dựng ngoài sân...

-Chú định tìm gặp tay Thiện để làm gì?

-Để báo tin cho hần... Nhân thể hỏi xem hần có quyết lấy con “Cúp 81” đời chót này không? Bà chị có biết lão ở đâu không?

Liều gật đầu:

-Thiện vừa mới đi khỏi đây khoảng hơn nửa tiếng thôi. Mang theo cả túi xách. Lão có vẻ vội nên uống ly cà phê rồi đi ngay.

-Lão có nói gì không?

-Có. Lão ấy nhờ tôi nhắn con Thúy Gia Lâm sáng mai chờ trước cửa nhà hàng Hương-Hương. Lúc 8 giờ.

-Còn gì nữa?

Liều không trả lời. Thị “hức” lên một tiếng:

-Chú mày thấy bỏ, cứ đào mãi!

Bình như chợt nhớ ra. Hắn móc túi lấy tờ giấy bạc nhét vào tay Liều:

- Nói đi để thằng em còn lặn đây?

Ngay từ khi nhận ra Bình “xoăn”, Hưng đã cảm thấy sôi lên. Vậy là cuối cùng số phận cũng đã dành cho anh một sự may mắn. Qua khe cửa, anh đã nhìn thấy chiếc xe Cúp của bà chị đang dựng bên ngoài. Đó chính là mục đích mà anh đang vươn tới trong sự nỗ lực đến tuyệt vọng. Chính tên cướp này đã đánh đòn quyết định vào gáy anh để cướp chiếc xe máy này. Mặc dù luôn tự nhắc mình phải thật bình tĩnh nhưng phải cố gắng lắm, anh mới tự ngăn mình chưa nhảy bổ xuống.

Nỗi căm giận của chàng trai mỗi lúc một bùng lên dữ dội hơn khi nghe được câu chuyện giữa chúng.

Sự thản nhiên tàn nhẫn của những con quỷ mặt người này khi nói về cái chết của Yên và đồng bọn cho thấy đây là những kẻ tàn tâm lương tâm. Chúng là dã thú và cách duy nhất để đối xử với chúng là bạo lực. Cơ thể của chàng trai mỗi lúc cứ nén xuống như một chiếc lò so. Điều may mắn cho anh là do bị bất ngờ bởi cái tin khủng khiếp mà tên Bình mang đã khiến mục chủ nhà đã quên bằng sự có mặt của anh trên gác xép.

Ở bên dưới, Liều vừa nhét tờ giấy bạc của Bình vào túi, vừa nói:

-Khi thằng Thiện đi, tôi hỏi đi đâu? Hắn nói: phải đến ngay các “sếp”. Hình như thằng cha ấy đang định quay trở lại “vùng Vịnh”...

Cặp mắt của Bình chợt sáng lên:

-Đúng rồi. Lão Thiện đã từng làm vệ sỹ cho thằng cha Cân, một sếp cỡ bự ở vùng đá đỏ. Hôm trước, Thiện cũng đã rủ tôi và thằng Hòa “tró” đi làm vệ sỹ cho lão Cân, hứa là lương bổng rất hậu.

-Vậy chú có định đi không? – Liễu hỏi.

-Phải tìm được lão Thiện đã - Bình nói và chỉ tay vào chiếc xe máy đang để ngoài sân - Còn về con xe kia, nhờ chị trông hộ...

Câu nói của hắn bỗng bị nghẹn lại vì trên gác xép vừa vang lên một tiếng ho cố nén của Hưng. Bình ngẩng phắt đầu lên và trợn trừng mắt nhìn Liễu:

-Ai?

-Một khách quen của tôi - Liễu vội trấn an.

-Sao không nói ngay từ đầu? Ngu như lợn!

Bình rít lên rồi đứng phắt lên, một tay đặt sẵn lên hông nơi có con dao. Đó cũng là lúc từ trên gác xép, Hưng lao xuống. Hai chân anh nhằm thẳng vào mặt Bình. Đòn quá bất ngờ khiến Bình không kịp né tránh. Hắn chỉ “hự” lên một tiếng khô khan rồi ngã ngửa, đầu đập mạnh xuống nền nhà. Chưa hết. Ngay sau đòn trời giáng ấy, cả thân hình nặng sáu mươi hai ki-lô của chàng trai còn đè lên cổ hắn. Chỉ chừng đó cũng đã đủ để Bình bị ngắt xiu. Từ miệng hắn, máu ộc ra ướt cả ngực áo...

Cú đánh chí tử ấy cũng làm cho Hưng bị sây sát ở hai khuỷu tay và một gót chân đau nhói. Nhưng anh đã gắng sức chồm dậy. Sau khi đã thu lại lưỡi dao găm và chìa khoá của chiếc xe máy trong người Bình, anh quay lại quắc mắt nhìn mục chủ nhà:

-Bật đèn lên!

Bằng một sự nhanh nhẹn không ngờ. Liễu vội vã bật công tắc. Ánh sáng trắng của bóng đèn ne-on bùng lên. Hưng nhìn nhanh xung quanh. Ở tay lái chiếc xe đạp mà anh lấy ở nhà Thiện có treo lủng lẳng một cái khóa dây có chìa cắm trong ổ khóa. Hưng nhanh nhẹn đẩy chiếc xe đạp tới, đặt cho nó nằm đè lên trên người Bình và mở khóa, luồn qua bánh sau của xe và cổ tên Bình vẫn đang còn ngắt lịm rồi bấm khóa lại.

Trong khi Hưng làm những việc đó, mẹ chủ nhà chỉ đứng nhìn với ánh mắt bình thản. Chắc rằng thị đã quá quen với những cảnh bạo lực như thế này? Điều đó khiến Hưng thấy cần phải cảnh giác với con người này. Bởi vậy, sau khi đã khóa cở Bình, anh lục tìm được một đoạn dây dài và trói nghiêng luôn thị vào chân của chiếc bàn gỗ nặng trĩch dùng làm quầy hàng. Liều không chống cự, cũng không kêu la. Thị chấp nhận “luật chơi”. Chắc thị nghĩ rằng Hưng cũng là một tên cướp.

(Còn tiếp)

Đức Dũng